

denne Sag, er det ikke Ord alene, der ere afgørende for, om man mener noget med sin samlingspolitiske Opfattelse. Saa maatte det ærede Medlem hellere have taget Konsekvensen fuldt ud ved sammen med mig at nedlægge en Protest mod den Løsning, som Valgretsspørgsmaalet her har faaet, og som efter Udtalelser af det ærede Medlem for Løvel før er saa fortræffelig, som Socialdemokraterne overhovedet kunne ønske sig, en Protest mod den privilegerede Valgrets Bevarelse og ved sammen med mig at søge at faa Forslaget løst paa den almindelige Valgrets Grund fuldt ud. Det vilde samlingspolitisk set have betydet noget. I saa Henseende betyder det nemlig i Virkeligheden intet, at man erklærer sig tilfreds med noget, som paa Forhaand er afgjort. Dette er selvfølgelig meget nemt, og lige i Øjeblikket er det utvivlsomt meget bekvemt at glide med Strømmen og blive betragtet som en meget rar og medgørlig Mand, som saaledes lader sig slæbe med til en Ting, han ingen Indflydelse har haft paa.

Ved at indtage et saadant Standpunkt, hvad der i Øjeblikket kan være nemt og behageligt, det indrømmer jeg — det vilde for mig f. Eks. have været meget nemmere at have deltaget i det almindelige Kor —, gør man sig imidlertid meddelagtig i Ansvar for et Forslag, der kommunalt set er forkasteligt og politisk set i Virkeligheden meningsløst, og som i sine Virkninger vil komme til at gavne netop de yderliggaaende Partier, som det ærede Medlem mente, jeg sluttede mig til. I alt Fald vil det komme til at gavne Socialdemokraterne, thi det yderliggaaende Parti, som det ærede Medlem for Svendborg staar i Ledelsen af, er sikkert saa bundraaddent, at der for det ingen Medicin findes paa Apoteket.

Formanden: „Bundraaddent“ er et uheldigt Udtryk i denne Forbindelse.

Chr. Reventlow: Jeg brugte dette Udtryk, fordi det er mig bekendt, at det tidligere er blevet brugt her i Salen, uden at det er blevet paatalt, men dette er saa maaske kommet af, at den højtærede Formand har overhørt det.

Formanden: Det ærede Medlem brugte dette Udtryk som Betegnelse af et Parti.

Chr. Reventlow: Ja, havde jeg brugt det overfor en Person, er jeg selvfølgelig klar over, at det havde været rent galt.

Maa jeg saa gøre et Par Bemærknin-

ger overfor den højtærede Minister, der i Gaar udtalte, at jeg låa inde med den Opfattelse, at det var udelukkende Frygt for mit Parti, som han betegnede det, der har affødt den Løsning, der nu foreligger her. Nej, det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at det var Frygt for en anden og bedre Løsning end den, der foreligger her, der har gjort, at de Herrer til alles Forbavelse i dette Land, inden Rigsdagen traadte sammen efter Juleferien, fik afsluttet dette Forlig, fik gjort det paa ukonstitutionel Vis ved at faa det offentliggjort, inden det endnu var forelagt det legale Udvalg, der havde med denne Sag at bestille.

Den Løsning, jeg har taget Ordet for her, er jo ikke min Løsning i den Forstand, at jeg selv har fundet paa den. Jeg har tidligere offentlig oplyst, at den Løsning, jeg har taget Ordet for — nemlig et Forslag, der ikke paa noget Punkt indeholdt Skel efter Stand eller Penge og ikke indeholdt nogen privilegeret Valgret, men søgte Betyggelse derved, at Vælgerne fik forøget Indflydelse efter et længere Ophold i Kommunen, — var en Tanke, der er givet mig af en rigtig god Venstremand, og som jeg fandt fortræffelig, tog op og bar frem. Den findes ogsaa i de frikonservatives Tilbud i Fjor jævnsides med Kravet om de 40 Aar, formet for den Halvdel af Vælgerne, der længst havde været Vælgere i Kommunen. Jeg erfarede, at denne Tanke, Tanken om en god demokratisk Løsning, i Modsætning til den, der nu foreligger, havde Tilhængere vistnok i alle Partier, og denne Løsning vilde være uangribelig, paa en Gang demokratisk og konservativ, idet den var betryggende for Kommunerne, der trues af det yngre og løsere Vælgerelements Indflydelse, og samtidig demokratisk som staaende paa den almindelige Valgrets Grund.

Og det vilde for dem, der sluttede et saadant Forlig, have betydet noget politisk, at de saaledes mødtes paa den almindelige Valgrets Grund. Derfor vilde jeg have betragtet det som stor Politik fra de frikonservatives Side, om de havde formaaet at fremsætte et saadant Forslag, og naar de ikke kunde det, naar de ikke havde Storsyn, Vidsyn nok til at gøre det, forbavser det mig, at Regeringen eller dens Parti ikke greb til og søgte at faa den Løsning gennemført, thi den kunde de have gennemført. Dette viser sig allerede nu. I Forgaars oplyste det ærede Medlem for Odense (Martin Madsen Halsted), at han allerede for et Aar siden havde været Tilhænger af denne Løsning; da havde han allerede betroet det til sin Nabo. I Gaar